

บ้านใหม่!

ในประเทศไทย

คำทักทายโดยเจ้าหน้าที่โครงการตั้งถิ่นฐานใหม่

ภคัสดีดรัม ผู้สนับสนุนยูเอ็นเอชซีอาร์ทุกท่าน

ตลอดเวลา 8 ปีที่ผมได้ทำงานกับยูเอ็นเอชซีอาร์ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่โครงการตั้งถิ่นฐานใหม่ ผมได้เห็นหลายพันชีวิตของผู้ลี้ภัยเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเพราะการตั้งถิ่นฐานในประเทศที่สาม

สำหรับผู้ลี้ภัยจากประเทศพม่า โอกาสในการตั้งถิ่นฐานใหม่ในประเทศที่สามเป็นหนึ่งในทางออกที่ยั่งยืนที่เราสามารถมอบให้พวกเขาได้ ผู้ลี้ภัยทุกคนต้องการกลับบ้าน ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่คุ้นเคย และปลอดภัย อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ในบ้านเมืองของพวกเขายังไม่เปลี่ยนแปลง และผู้ลี้ภัยก็ได้อาศัยในพื้นที่พักพิงชั่วคราวในประเทศไทยมานานกว่าสองทศวรรษแล้ว การตั้งถิ่นฐานใหม่ จึงเป็นทางออกทางเดียวสำหรับพวกเขา ในจดหมายข่าว With You ฉบับนี้ ท่านจะได้อ่านเรื่องราวของการตั้งถิ่นฐานใหม่ที่ได้ให้โอกาสเด็กชายคนหนึ่งที่จะค้นหาศักยภาพของตนเอง และมอบความหวังให้แม่คนหนึ่งที่ต้องการรักษาลูกที่พิการให้หายเป็นปกติ

ผมมีความยินดีที่จะรายงานให้ท่านทราบว่า ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2548 ยูเอ็นเอชซีอาร์ได้ช่วยเหลือให้ผู้ลี้ภัยจำนวนมากกว่า 60,000 คน ได้พบบ้านใหม่ในประเทศที่สาม อาทิ สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย และอีกหลายประเทศในยุโรป ผมขอขอบคุณในความกรุณาของท่านที่มีส่วนสร้างความสำเร็จของโครงการตั้งถิ่นฐานใหม่ที่ใหญ่ที่สุดในโลกของยูเอ็นเอชซีอาร์ นอกจากนี้ เราขอขอบคุณรัฐบาลและประชาชนของประเทศที่รับผู้ลี้ภัยไปตั้งถิ่นฐานใหม่อีกด้วย

การตั้งถิ่นฐานใหม่เป็นทางออกสำหรับผู้ลี้ภัยกว่า 60,000 คน แต่ไม่ใช่คำตอบสำหรับผู้ลี้ภัยทั้งหมด 100,000 คนที่ยังอาศัยในพื้นที่พักพิงฯ ผู้ลี้ภัยหลายคนเชื่อว่าตนเองไม่สามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ในวัฒนธรรมที่แตกต่างโดยสิ้นเชิง บางคนรอคอยที่จะได้

กลับบ้าน ในขณะที่อีกหลายคนจะไม่เดินทางไปไหนจนกระทั่งได้พบกับญาติที่ไม่ได้เจอกันเป็นเวลานานเสียก่อน ในขณะที่ผู้ลี้ภัยอาศัยในพื้นที่พักพิงฯ ยูเอ็นเอชซีอาร์ ด้วยการสนับสนุนจากท่าน จะให้การคุ้มครอง และพัฒนาทักษะเพื่อให้ผู้ลี้ภัยพึ่งพาตนเองได้

ไม่มีใครทราบว่าจะเมื่อไรผู้ลี้ภัยทั้งหมดจะเดินทางกลับบ้านได้อย่างปลอดภัย แต่เราสามารถช่วยเหลือพวกเขาให้มีอนาคตที่ดีกว่าได้ ผมขอขอบพระคุณอีกครั้งที่ท่านสนับสนุนให้เราคุ้มครองผู้ลี้ภัย และช่วยให้พวกเขาสร้างชีวิตใหม่ขึ้นมาอีกครั้ง

ด้วยความเคารพอย่างสูง

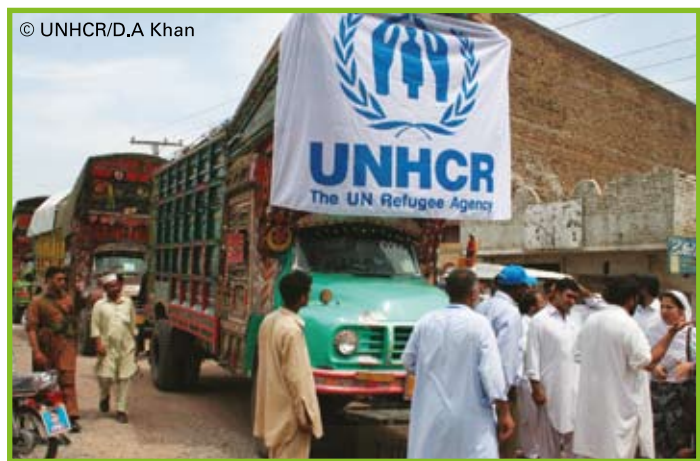
โอลิเวอร์ สมิธ

เจ้าหน้าที่โครงการตั้งถิ่นฐานใหม่

สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยสหประชาชาติ (ยูเอ็นเอชซีอาร์)

ผู้ประสบภัยจากน้ำท่วมปากีสถาน ต้องการความช่วยเหลือเร่งด่วนจากท่าน

เหตุการณ์อุทกภัยครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของปากีสถาน ความเสียหายมากกว่าเหตุการณ์ภัยพิบัติสึนามิ และแผ่นดินไหวในเฮติรวมกัน ยูเอ็นเอชซีอาร์ หน่วยงานด้านผู้ลี้ภัยขององค์การสหประชาชาติ เร่งแจกจ่าย เต็นท์ และอุปกรณ์ยังชีพแก่ผู้ประสบภัยกว่า 330,000 คน แต่เรายังต้องการงบประมาณอีกมากเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยอีก 2 ล้านคน ธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) เปิดบัญชีพิเศษเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากอุทกภัยในปากีสถาน ท่านสามารถโอนเงินเข้าบัญชี ธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) สาขาสำนักพระรามที่ 3 บัญชีออมทรัพย์ เลขที่บัญชี 777-1-55351-4 ชื่อ “ธารน้ำใจเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยประเทศปากีสถาน” เงินบริจาคที่ได้รับจากบัญชีของธนาคารกรุงศรีอยุธยาจะส่งมอบให้ยูเอ็นเอชซีอาร์ในการให้ความช่วยเหลือเร่งด่วนแก่ครอบครัวผู้ประสบภัยชาวปากีสถาน และผู้ลี้ภัยชาวอัฟกานิสถาน

ขบวนรถบรรทุกสิ่งของบรรเทาทุกข์ของยูเอ็นเอชซีอาร์เพื่อแจกจ่ายให้ผู้ประสบภัยจากอุทกภัยในเขตซีบี เมืองบาโลคิสถานทางตะวันตกของปากีสถาน ©UNHCR/ D.A Khan

เวียดนาม มอบสิทธิพลเมืองแก่ผู้ลี้ภัยชาวกัมพูชา

ยูเอ็นเอชซีอาร์ ชื่นชมประเทศเวียดนามที่ได้มอบสิทธิพลเมืองแก่ผู้ลี้ภัยชาวกัมพูชาจำนวน 2,357 คน ซึ่งอพยพจากยุคเขมรแดงเมื่อกว่า 30 ปีที่แล้ว ในเดือน ก.ค. รัฐบาลเวียดนามได้มอบสิทธิพลเมืองแก่ผู้ลี้ภัยจำนวน 287 คน ส่วนอีก 2,070 คน น่าจะได้รับบัตรประชาชนในปลายปี 2553 ผู้ลี้ภัยชาวเขมรกว่า 1.7 ล้านคน เสียชีวิตจากการถูกทรมาน การประหาร โรคระบาด และการอดอาหารในยุคเขมรแดงตั้งแต่ปี พ.ศ. 2518 ถึง 2522

อดีตผู้ลี้ภัยชาวกัมพูชาบางส่วนถือใบรับรองสิทธิพลเมืองในงานที่เมืองโฮจิมินห์ซิตี้ © UNHCR

ยูเอ็นเอชซีอาร์มอบรางวัลเจ้าหน้าที่ระดมทุนดีเด่นแห่งปี

นาย ธีรศักดิ์ แซ่จาว ทำงานในฐานะเจ้าหน้าที่ระดมทุนของยูเอ็นเอชซีอาร์เป็นเวลา 1 ปี ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา เขาทำงานอย่างหนัก มุ่งมั่น ตั้งใจ ทำให้ได้ผู้บริจาคจำนวนมากที่สุด ธีรศักดิ์ได้รับรางวัลเจ้าหน้าที่ระดมทุนดีเด่นแห่งปีเมื่อเดือน ก.ค. ที่ผ่านมาในงานประชุมเจ้าหน้าที่ระดมทุน

นายคริสเตียน ชัคคี เจ้าหน้าที่อาวุโสด้านการระดมทุนในภูมิภาคเอเชีย และน.ส.อรุณี อัครชกุล วิสุทธิ์ ผู้จัดการฝ่ายระดมทุนประเทศไทยของยูเอ็นเอชซีอาร์ มอบรางวัลให้นายธีรศักดิ์ในงานประชุมเมื่อเร็วๆ นี้ © UNHCR

เจ้าหน้าที่ระดมทุนที่เป็นตัวแทนของยูเอ็นเอชซีอาร์ทำงานด้วยความมุ่งมั่นเพื่อเพิ่มยอดบริจาคในการช่วยเหลือผู้ลี้ภัยในไทย © UNHCR

การตั้งถิ่นฐานใหม่ ในประเทศที่สาม

โดย สกุนี ญัฐพลวัฒน์

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 ผู้ลี้ภัยชาวพม่ากว่า 60,000 คนได้เดินทางออกจากประเทศไทยไปตั้งถิ่นฐานใหม่ในประเทศที่สาม โดยมีประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นบ้านใหม่หลังใหญ่ที่รับผู้ลี้ภัยจำนวนมากที่สุด ราว 50,000 คน ตามมาด้วยออสเตรเลีย แคนาดา นอร์เวย์ ฟินแลนด์ และประเทศสวีเดนอีกจำนวนหนึ่ง

ในเดือนพฤษภาคม 2552 ประเทศสหรัฐอเมริกาได้เปิดโอกาสรับผู้ลี้ภัยจากพื้นที่พักพิงชั่วคราวแม่ละอูน และแม่ลามาลหวงใน จ.แม่ฮ่องสอนไปตั้งถิ่นฐานใหม่ ยูเอ็นเอชซีอาร์ช่วยประชาสัมพันธ์ให้ผู้ลี้ภัยทุกคนทราบถึงโอกาสการตั้งถิ่นฐานใหม่ และช่วยคัดกรองผู้ลี้ภัยที่ต้องการความคุ้มครองผ่านการตั้งถิ่นฐานใหม่ อาทิ เด็กที่ไม่มีพ่อแม่ผู้ปกครอง คนป่วย หรือคนพิการ เป็นต้น ซึ่งจนถึงวันนี้ผู้ลี้ภัยหลายคนได้ผ่านการสอบสัมภาษณ์ การตรวจสุขภาพ และรอรับการยืนยันเพื่อเดินทาง หนึ่งในจำนวนนั้นได้ให้สัมภาษณ์กับเราก่อนการเดินทางเพียง 6 วัน ขณะที่บางครอบครัวรอคอยกำหนดการเดินทางอย่างมีความหวัง บางคนรอคอยการเรียกสัมภาษณ์รอบสุดท้าย และที่สุดแล้วบางคนแม้มีความหวังลึกๆ กับชีวิตใหม่ที่ดีกว่า แต่กลับไม่เคยลงทะเบียนเพื่อขอโอกาสไปยังประเทศที่สามเลย ด้วยเหตุผลส่วนตัวอันชวนให้เศร้าใจเมื่อได้รับฟัง

จอ เล : ได้เวลาเริ่มต้นชีวิตใหม่

ชายหนุ่มอายุ 22 ปีคนนี้ ดวงตาเป็นประกายวิบวับเมื่อพูดว่า อีก 6 วันเขาก็จะได้ไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกาแล้ว

ใช่แล้ว และจนถึงวันที่คุณได้อ่านเรื่องราวของเขา “จอ เล” คงกำลังใช้โอกาสที่ดีที่สุดที่เขาได้รับจาก ยูเอ็นเอชซีอาร์ อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างมีความสุขและทำทนาย

จอ เล เล่าย้อนความหลังเมื่อ 10 ปีที่แล้ว ที่เขาตัดสินใจหนีออกจากหมู่บ้านในประเทศพม่า เพื่อหาโอกาสได้เรียนหนังสืออีกครั้ง หลังจากทหารพม่าบุกเข้าหมู่บ้าน จนทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนไป เด็กไม่ได้ไปโรงเรียน งานในไร่แทบไม่ได้ผลผลิตเพราะผู้คนหวาดกลัวต้องหนีเข้าป่า พ่อของเขาถูกทหารยิงตายต่อหน้า ไม่นานนักเขาจึงเดินเท้ามายังพื้นที่พักพิงฯ แม่ลามาลหวง จ.แม่ฮ่องสอน

ภายในพื้นที่พักพิงฯชายแดนไทย-พม่า จอ เล มีโอกาสได้เรียนหนังสือ ได้พักในหอพักร่วมกับเด็กที่ไม่มีพ่อแม่ ผู้ปกครองเช่นเดียวกันกับเขา หลังเดินทางมาถึงพื้นที่พักพิงฯเขาได้ข่าวว่าแม่ไม่สบายและจากไปตอนปี 2550 พี่ชายก็ตายไปเพราะสู้รบกับทหารพม่า ชีวิตเขาจึงอยู่เพียงลำพัง เขาตัดสินใจมุ่งมั่นสมัครเพื่อขอตั้งถิ่นฐานในประเทศที่สาม เมื่อเดือนพฤษภาคมปีที่ผ่านมา เขาสมัครไปประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ผ่านการสัมภาษณ์ การตรวจสุขภาพ และในที่สุดเขาก็ได้รับการยืนยันวันเดินทางเพื่อไปตั้งถิ่นฐานชีวิตใหม่

“ผมเตรียมตัวและพยายามทำตัวให้ดีที่สุด ตอนสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ถามว่าทำไมผมสมัครคนเดียว ผมเลยเล่าเรื่องครอบครัวผม

ให้เขาฟัง เขาถามว่าผมเคยกลับไปฝั่งไหนไหม ผมก็ตอบว่าไม่เคย และก็ถามว่าผมอยากไปประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่ออะไร ผมตอบไปว่า ผมอยากเรียนหนังสือที่มหาวิทยาลัย อยากมีโอกาสได้ทำงาน”

“ผมชอบเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ และเคมี และพยายามเรียนภาษาอังกฤษให้ดีที่สุดตอนเรียนที่ค่ายพักพิงที่นี่ พอจะพูดได้นิดหน่อยครับ”

ถามว่าเขากลัวไหมที่จะต้องไปตั้งถิ่นฐานใหม่ เขาบอกว่า เขาไม่กลัว และไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเขาก็พร้อมที่จะเจอ

“ผมดีใจมากครับที่จะได้ไปอยู่ที่อเมริกา”

ทุกครั้งที่พูดคำว่าอเมริกา รอยยิ้มของ จอ เล เปิดกว้าง และใบหน้าของเขาก็เบิกบานอย่างที่สุด

ลูเซีย : ผันถึงบ้านใหม่ เพื่อลูกพิการ 2 คน

จริงๆ แล้ว “ลู เซีย” วัย 45 ปี เป็นแม่ที่มีลูกทั้งหมด 13 คน แต่ถ้านับเอาคนที่ใช้ชีวิตอยู่รอดมาจนถึงทุกวันนี้ ก็เหลือเพียง 9 คน เพราะ 4 คนนั้นทั้งยังไม่มีโอกาสเกิดมาและเสียชีวิตไปตั้งแต่ยังเล็กๆ มีหน้าซำในบรรดาลูก 9 คน ที่ยังมีชีวิตอยู่ ลูกชายและลูกสาว 2 คน กลายเป็นคนพิการจากอาการป่วยไข้สูง และเป็นลมชักในวัยเด็ก

จอ ตี นู ลูกชายคนที่ 2 วัย 27 ปี ที่ดูแล้วเหมือนไม่ใช่ชายฉกรรจ์ วัย 27 ปีทั่วไป เขามอบบาง แขนข้างซ้ายลีบเล็ก ขาลีบไม่มีแรง เหมือนคนเป็นง่อย และพูดจาไม่ค่อยรู้ประสา ตลอดเวลาที่เรารู้จักคุยกับแม่ของเขา เขาส่งเสียงอื้ออ่ำ อยากรู้คุยกับทุกคนด้วยเหมือนกัน

แม่ของเขาเล่าว่าในวัยเด็ก จอ ตี นู ชอบวิ่งเล่นและแข็งแรงเหมือนเด็กทั่วไป จนกระทั่งอายุ 7 ปี ขณะที่ขี้ยังอยู่ที่พม่า เขามีไข้สูง เกิดการชักหมดสติ เมื่อฟื้นขึ้นมาแขนขาลีบไม่มีแรง ค่อยๆ ลีบเล็กลง ทำให้เป็นคนพิการมาจนถึงทุกวันนี้

ครอบครัวของเธออยู่ที่ประเทศพม่า จนกระทั่งเมื่อ 15 ปีที่แล้ว (พ.ศ.2538) เมื่อทหารพม่าเข้ามาบุกรุก แย่งชิงอาหาร และไล่จับชาวบ้านไปเป็นแรงงาน และทำร้ายหญิงสาว จนชาวบ้านต้องหนีเข้าป่าจึงคิดหนีมา

“ตอนนั้นลูกไม่สบายในป่า เราไม่มียาให้ลูก ก็เลยคิดว่าหาทางมาที่ค่ายพักพิงฯคงดีกว่า ก็เลยชวนกันกับญาติอีกครอบครัวหนึ่งเดินเท้ามาด้วยกัน ตอนนั้นกลัวมาก เดินทั้งกลางวันกลางคืนเลย 4 วันก็มาถึงเขตชายแดน”

“ตอนนั้นลูกคนที่ 2 อายุ 10 ปี เขาพิการเดินไม่ค่อยได้แล้ว พ่อเขาก็แบกมาตลอดเลย เพราะกลัวจะหนีไม่ทัน” ลู เซีย พูดย้อนถึงความหลังด้วยสีหน้าเจ็บปวด ขณะที่ผู้เป็นพ่อนั่งเงิบสีหน้าเรียบเฉย มองไปยังลูกชายที่นั่งใกล้ๆ กัน

ครอบครัว ลู เซีย เข้ามาอยู่ในพื้นที่พักพิงฯ หนีพ้นจากความโหดร้ายที่ทหารหยิบยื่นให้ อยู่ที่นี้ลูกๆ มีโอกาสได้เรียนหนังสือ ลูกชายพิการได้รับยาและมีเจ้าหน้าที่ดูแลทำกายภาพบำบัด แต่เมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา ความเป็นแม่ของ ลู เซีย ก็ต้องพบกับความ

ทุกข์อันใหญ่หลวงซ้ำอีกหน เมื่อลูกสาวคนเล็กต้องมาพิการเดินไม่ได้อีกคนหนึ่ง

เอ เก พา วัย 3 ขวบ เกิดมาได้เพียง 9 เดือนก็มีไข้สูง อาเจียน และตัวอ่อนปวกเปียก เจ้าหน้าที่ที่คลินิกดูแลก็ยังไม่หาย ต้องส่งไปที่โรงพยาบาลแม่สะเรียง หนูน้อยเป็นลมชัก แล้วก็สลบไปเป็นเวลาถึง 10 วัน ก่อนจะตื่นขึ้นมาแล้วไม่สามารถเดินได้อีกแล้ว ทั้งที่กำลังอยู่ในวัยตั้งไข่หัดเดิน

แม้อยู่ในพื้นที่พักพิง จะมีการดูแลจากเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ แต่ ลู เซีย ก็มีความหวังอย่างเต็มเปี่ยมว่าถ้าได้ไปประเทศที่สาม ลูกที่พิการจะได้รับการรักษาที่ก้าวหน้า อาจหายและสามารถเดินได้เหมือนคนปกติทั่วไป เธอจึงตัดสินใจสมัครขอลี้ภัยไปตั้งต้นชีวิตใหม่ในประเทศสหรัฐอเมริกา

ลู เซีย เล่าว่า เธอ สามี และลูกๆ ได้รับการสัมภาษณ์ ตรวจสุขภาพ และได้รับการยืนยันว่าผ่านการคัดเลือกให้ไปยังประเทศอเมริกาแล้ว ทุกวันนี้เหลือเพียงรอคอยกำหนดวันเวลาเดินทางเท่านั้น

“จะมีก็แต่ลูกชายคนโต ที่เขากำลังเรียนเป็นศาสตราจารย์ เขายังไม่ได้ลงทะเบียนเป็นผู้ลี้ภัย เขาก็จะไม่ได้ไปกับเรา ก็หวังเขามากแต่คิดว่า เขาจะต้องมีโอกาสได้ไปเหมือนกัน เราก็จะรอคอยเขาอยู่ที่นั่น”

“ที่ตั้งใจอยากไปประเทศที่สาม เพราะอยากให้ลูกๆ มีโอกาสได้เรียนหนังสือ และลูก 2 คนนี้ได้รับการรักษา เพราะได้ยินมาว่าที่นั่นเขารักษาคนพิการเก่ง ไม่รู้ว่าไปที่นั่นแล้วจะทำอะไรได้บ้าง แต่ไม่ว่าจะมีงานอะไรให้ทำ ก็จะทำให้ดีที่สุด ตอนนี้ได้รับการยืนยันก็ไม่รู้จะเตรียมตัวอะไร ที่เขาบอกว่าให้เตรียมกระเป๋าไปได้ไม่เกินคนละ 20 กิโลกรัม ของเราวมกันทุกคนก็ยังไม่ถึงหรอก” ใบหน้าของผู้เป็นแม่สว่างไสว ลู เซีย ยิ้มนิดๆ ก่อนจะอุ้มลูกสาวคนเล็กมากอดไว้แนบอก

นอ เล พอร์ : ไม่อยากทิ้งพี่น้อง ไปสบายคนเดียว

ปี 2549 “นอ เล พอร์” (นามสมมุติ) พร้อมสามี และลูกอีก 3 คน เดินเท้าออกจากหมู่บ้าน หลบซ่อนตัวตามป่าเขา ผ่านแม่น้ำ หุบเขา และหมู่บ้านแล้วหมู่บ้านเล่า เป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็มๆ ครอบครัวของเธอจึงมาถึงพื้นที่พักพิงฯแม่ละอูน จ.แม่ฮ่องสอน ที่ที่เธอมุ่งหวังจะมีชีวิตที่ปลอดภัย มีอาหารการกิน และลูกๆ มีโอกาสได้เรียนหนังสือโดยไม่ต้องหนีทหารอย่างที่ผ่านมา

© UNHCR/S.Nattapoolwat

อยู่ที่นี่เธอได้รับในสิ่งที่หวังในระดับหนึ่ง หน้าฝนก็หาทางปลูกผักไว้กินบ้าง ลูกทั้ง 3 คน คือ ลูกชายคนโตวัย 17 ปี ลูกสาวคนกลาง 13 ปี และลูกสาวคนเล็ก 8 ปี ก็ได้เรียนหนังสือเหมือนกับครอบครัวผู้ลี้ภัยอื่นๆ แล้ว นอ เล พอร์ เห็นใครๆ ต่างก็ต้องการไปตั้งถิ่นฐานใหม่ในประเทศที่สามอยู่ทุกครั้งที่มีโอกาส แต่เธอไม่เคยสมัครเพื่อขอตั้งถิ่นฐานใหม่เลยแม้สักครั้งเดียวไม่ว่าจะไปประเทศอะไรก็ตาม

เธอพอใจที่จะมีชีวิตในที่ค่ายพักพิงฯแห่งนี้หรือ หรือว่าเธอไม่อยากเริ่มต้นใหม่ หรือว่าเธอมีเหตุผลอื่นใดที่ใครๆ ต่างก็เข้าใจไม่ถึงใจเธอ นอ เล พอร์ ในวัย 56 ปี แท้จริงแล้วฝันอยากมีชีวิตที่ดีเหมือนคนอื่น ๆ อยากให้ลูกได้รับการศึกษาที่สูงขึ้น อยากมีโอกาทำงาน

หาเงิน หาซื้อเสื้อผ้าดีๆ ให้ลูกใส่ และมีชีวิตมั่นคงปลอดภัยเช่นกัน แต่วันนี้เธอยังไม่อยากจะไปไหนไกลจากพื้นที่พักพิงฯแห่งนี้ เพราะเธอรอคอยวันที่พี่สาวของเธอจะหนีออกมาจากพม่าเพื่อมาเจอกัน “ที่โน่นทหารพม่าทารุณมาก จับพี่ชายฉันไปทำร้าย พี่ชายคนโตโดนซ้อมจนเลือดออกจากปากแล้วก็ตายไป น้องชายคนเล็กก็เหมือนกัน เขาตายเพราะหลบซ่อนในป่าแล้วโดนทหารพม่าจับได้ ถูกทำร้ายจนตาย ส่วนพี่ชายอีกคนเพิ่งเข้ามาไม่นานนี้ เขาหนีทหารพม่ามาได้ ตอนนี้อยู่ที่พื้นที่พักพิงเดียวกัน”

“พี่ชายเล่าว่าเขาถูกมัดมือ มัดเท้า ถูกซ้อมตลอดเวลา แล้วก็ให้เป็นลูกหาบ หาทางหนีมาได้เขาก็มาที่นี่เลย เขาผอมไปเยอะเลย” น้ำเสียงของเธอเต็มไปด้วยอารมณ์ตลอดเวลา เรื่องราวของเธอพร่างพรูเหมือนสายน้ำที่ป่าล้นเมื่อพื้นปากเขื่อน น้ำตาของนอ เล พอร์ คลอแนยน์ตา แต่มั่นกลับไหลย้อนกลับเข้าไปด้านในให้เธอเก็บความเจ็บปวดไว้กับตัว

เธอล่าอีกว่า พ่อและแม่ของเธอตรอมใจตายไปเมื่อเห็นลูกชายแต่ละคนต้องล้มหายตายจากกันไป

พี่น้องของนอ เล พอร์ เป็นผู้ชาย 4 คน มีเพียงพี่คนโตที่เป็นผู้หญิง เธอและพี่สาวจึงรักและผูกพันกันมาก ทุกวันนี้พี่สาวยังคงอดทนใช้ชีวิตอย่างทุกข์ทรมานอยู่ในบ้านเกิดของตัวเองที่ประเทศพม่า แม้อยากหนีออกมาแต่ยากลำบากนักในการเดินทาง พี่สาวมักฝากข้อความมากับผู้ลี้ภัยที่เดินทางเข้ามาใหม่ ให้ได้ยินอยู่ว่า พี่สาวคนนี้นี้ยังคิดถึงน้องสาวอยู่เสมอ อยากได้อยู่ร่วมกัน พี่น้องถ้าประเทศพม่าสงบแล้ว อยากให้พี่น้องกลับไปอยู่ร่วมกัน มีความสุขด้วยกันเหมือนตอนเด็กๆ

“ถ้าเหตุการณ์ฝั่งในสงบ ก็ยังไม่ตัดสินใจไปอยู่ฝั่งไหนทันทีหรอก แต่จะอยู่ฝั่งนี้เพื่อรอดูสถานการณ์ว่าดีขึ้นจริงหรือเปล่า ถ้าดีขึ้นจริงมีประชาธิปไตยในพม่าแล้ว อาจจะกลับไปเยี่ยมพี่สาว...เวลาคิดถึงพี่สาว น้ำตาฉันก็ไหลตลอดเวลา”

ถามว่าไม่อยากให้ออกาสกับลูกๆ หรือ นอ เล พอร์ตอบว่า ถ้าลูกโตแล้วอยากไปประเทศที่สาม ก็ตามใจลูก แต่เธอคงไม่ไปไหนแล้ว เพราะคิดถึงวันที่พี่สาวและเธอจะได้มีโอกาสพบหน้าและมีความสุขด้วยกันอีกครั้ง เหมือนเช่นวันนี้ที่พี่ชายเพิ่งหนีทหารพม่ามาได้ และได้พบหน้ากัน

“ถ้าพี่สาวได้ยินว่าฉันอยากไปประเทศที่สาม พี่สาวก็จะน้อยใจและร้องไห้ตลอด ฉันเลยตัดสินใจว่ายังไงก็คงไม่ไป นอกจากพี่สาวจะมาที่นี้ก่อน ได้เจอกันพี่ๆ น้องๆ ก่อน แล้ววันนั้นฉันอาจตัดสินใจไปกับลูกๆ ก็ได้”

นอ เซอ เซอ : รอคอยด้วยความหวัง

เรื่องราวย้อนหลังก่อนกลายเป็นผู้ลี้ภัยในพื้นที่พักพิงฯ ชายแดนไทย-พม่าของครอบครัว “นอ เซอ เซอ” (นามสมมุติ) ก็คงไม่ต่างอะไรจากครอบครัวอื่นๆ หลังจากทนความโหดเหี้ยมของทหารที่เข้ามาทำร้ายชาวบ้าน ยึดข้าวปลาอาหารไปกิน จับตัวผู้ชายไปเป็นลูกหาบคอยแบกหามอาหาร และสัมภาระให้กับทหาร มีการสู้รบระหว่างทหารพม่าและทหารกระเหรี่ยงจนผู้คนได้รับบาดเจ็บล้มตายหลายคนหลบหนีเข้าป่า ก่อนจะเดินเท้าหนีมายังชายแดนไทย-พม่า เพื่อหาที่พักพิงใหม่ที่ปลอดภัย มีอาหาร มีน้ำให้ดื่ม มีโรงเรียนให้ลูก มีศูนย์พยาบาลรักษาอาการเจ็บป่วย และมีความหวังพอที่จะให้มนุษย์คนหนึ่งพึงหวังได้ในโลกโหดร้ายที่โอบล้อมตัว

“ฉันมีลูก 5 คน คนโตเป็นผู้ชายอายุ 18 ปี คนที่สองเป็นผู้หญิงอายุ 15 ปี คนที่สามเป็นผู้หญิง อายุ 13 ปี คนที่สี่เป็นผู้ชายอายุ 10 ปี

ยูเอ็นเอชซีอาร์จัดงานวันผู้ลี้ภัยโลกในประเทศไทย

เพื่อร่วมเฉลิมฉลองวันผู้ลี้ภัยโลกในวันที่ 20 มิถุนายน ยูเอ็นเอชซีอาร์ ได้จัดกิจกรรมภายใต้แนวความคิดเดียวกันทั่วโลก “Home - They took my home but they can't take my future” หรือ “บ้าน ผู้ลี้ภัยอาจถูกบังคับให้ออกจากบ้าน แต่ไม่มีใครทำลายอนาคตพวกเขาได้” โดยในประเทศไทย ยูเอ็นเอชซีอาร์ จัดกิจกรรมทั้งในพื้นที่พักพิงชั่วคราว ในใจกลางเมืองในจังหวัดต่างๆ รวมทั้งกรุงเทพฯ กิจกรรมทั้งหมดมีระยะเวลาที่หนึ่งสัปดาห์ตั้งแต่ 18-29 มิ.ย. เพื่อระลึกถึงชัยชนะ และความยากลำบากที่ผู้ลี้ภัยต้องพบเจอ

กรุงเทพฯ :

ยูเอ็นเอชซีอาร์ ฉายภาพยนตร์รอบพิเศษ เรื่อง Cambodia Dreams

แม่ฮ่องสอน :

การเฉลิมฉลองในพื้นที่พักพิง และในจังหวัด

แม่ฮ่องสอน :

กิจกรรมในพื้นที่พักพิง และเทศบาลเมือง

กาญจนบุรี และราชบุรี :

ยูเอ็นเอชซีอาร์จัดกิจกรรมในพื้นที่พักพิง

และคนเล็กเป็นผู้หญิงอายุ 2 ปี แต่ละคนกำลังเรียนหนังสือที่นี่ เราหนีทหารพม่ากันมาเมื่อ 11 ปีที่แล้ว ครอบครัวเราหนีมาเพียงครอบครัวเดียว ตอนนั้นมีลูกแล้ว 3 คน”

นอ เซอ เซอ หวังจะให้ลูกๆ ได้มีโอกาสเรียนที่ดีขึ้น มีโอกาสได้ทำงานหาเลี้ยงตัวเอง ไม่ต้องอยู่ในพื้นที่พักพิงฯไปตลอดชีวิต เธอและสามีจึงพยายามสมัครเพื่อขอตั้งถิ่นฐานใหม่ในประเทศที่สามทุกครั้งที่มีโอกาสเข้ามา

สามีของ นอ เซอ เซอ บอกว่าเขาเป็นศาสตราจารย์แบบติสต์ เรียนพระคัมภีร์เมื่อสมัยอยู่ที่อดีตพื้นที่พักพิงฯแม่กองคา พอเรียนจบก็เลยเปิดโบสถ์เพื่อให้คนได้มีที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ และมาร่วมกันประกอบพิธีทางศาสนาเพื่อพระเจ้า

“ถ้ารัฐกระเหรี่ยงอยู่ได้อย่างปลอดภัย ลูกๆ มีโรงเรียนให้เรียนหนังสือได้ ก็คงพากันกลับไปอยู่ แต่ไม่มีหวังเลย เรายังได้แต่คิดว่า ถ้าได้ไปประเทศที่สาม ลูกของเราคงมีโอกาสได้เรียนสูงขึ้น และมีโอกาสหางานทำที่ดีกับเขาได้” นอ เซอ เซอ เล่าให้เราฟังถึงสาเหตุที่สมัครไปตั้งถิ่นฐานใหม่

“ส่วนตัวฉัน ถ้าไปที่โน่นแล้ว หทำอะไรทำได้ก็จะทำทุกอย่าง ฉันเรียนจบ ป. 4 ส่วนสามีก็เป็นศาสตราจารย์ เขาก็น่าจะหางานทำได้เหมือนกัน”

นอ เซอ เซอ บอกว่ากับโอกาสของการตั้งถิ่นฐานใหม่ที่อเมริกา เธอและสามีได้รับการเรียกตัวไปสัมภาษณ์แล้วครั้งหนึ่ง ตอนนั้นก็กำลังรอคอยว่าเมื่อไรจะมีการเรียกสัมภาษณ์หรือตรวจสอบคุณภาพเป็นขั้น ตอนต่อไป แต่ถ้าไม่ได้รับคัดเลือกในปีนี้ เธอกับสามีก็ไม่ท้อใจ เพราะอายุของเธอและสามีก็เพียงแค่ 37 และ 41 ปี เท่านั้น

“ถ้าไม่ได้ปีนี้ ปีหน้ามีประเทศอื่นมากก็จะสมัครอีก ทุกคนที่สมัครส่วนใหญ่เขาทำเพื่อลูกทั้งนั้น” นอ เซอ เซอ พูดทิ้งท้าย ที่ดูราวจะเป็นคำพูดแทนแม่ทุกคนในค่ายพักพิงฯ ทุกแห่งในประเทศไทย

ไอน์สไตน์ นอกจากเป็นไอน์สไตน์แล้ว ยังเคยเป็นผู้ลี้ภัย
ผู้ลี้ภัยละทิ้งทุกอย่างไว้ข้างหลังเมื่อหนีมา แต่ไม่ใช่ความคิด
ในไทย มีผู้ลี้ภัยกว่า 100,000 คนในพื้นที่พักพิงกว่า 20 ปี พวกเขาพร้อมทำดีคืนสู่สังคม

UNHCR
The UN Refugee Agency

www.unhcr.or.th